XXVI. évf. 4. szám 2014. július-augusztus

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Ferenc pápa beszéde a Karizmatikus Kongresszuson

Csernáth Zoltán: Az Istenbe vetett bizalom

„Azt várom tőletek, hogy térjetek vissza Jézus szeretetéhez, mert ez átalakítja az életet, és Isten szeretetének tanúságtevőjévé tesz benneteket.” (Ferenc pápa)

Isten a mi teremtő Atyánk

Az ószövetségi szentírás legdrámaibb jelenete, amikor a Sínai-hegyen Isten átadja Mózesnek a tízparancsolatot. A hegy lángolt a tűztől, amikor az Úr megjelent. Hatalmas mennydörgés rázta meg a hegyet. A nép remegett a félelemtől (Kiv 19,16-24). Ezután Mózes elmondta a népnek, hogy ha élni akarnak, akkor az Úr parancsai szerint kell élniük. Ahogy a Teremtő megszabta a csillagok járását, célt és törvényt adott az égitesteknek – ugyanúgy az embernek is az ő törvényei szerint kell élnie. – Amikor Jézus eljött, új módon ragyogtatta fel előttünk Isten arcát. Bemutatta a jóságos Atyát, aki mindent megtesz azért, hogy megmentse gyermekeit. Még saját Fiát is képes feláldozni, hogy megszabadítsa az embereket a gonosztól. Jézus elhozta nekünk a reményt, hogy általa minden megváltozhat, benne új élet köszönt ránk.

1. Isten a szívünkre beszél

Ózeás próféta azt írja (2,16), hogy Isten „magához akar édesgetni, ezért kivezet a pusztába", és személyesen beszél velünk. Csodálatos képe ez annak a szeretetnek, amely állandóan adni akar. A mi Istenünk szüntelenül keres bennünket, hogy megszabadítson a keserűségtől és a félelemtől. Ezért küldte el hozzánk egyetlen Fiát – Jézus Krisztust –, hogy kinyilvánítsa előttünk végtelen jóságát. Mert a kereszt minden időben ezt hirdeti: Isten elment a végsőkig, hogy megmutassa szeretetét. Mit válaszolsz erre? A viszontszeretet csak akkor tud fellobbanni bennünk, ha engedjük megérinteni szívünket a másik szeretetétől. Az ember a bűn miatt elveszítette tisztánlátását. Hiába látja maga előtt a keresztet, hiába élvezi a teremtett világ gyümölcseit, nem akarja viszontszeretni Istent. Ezért van szükségünk arra, hogy néha megálljunk a rohanásban és kimenjünk a pusztába, hogy az Úr a szívünkre tudjon beszélni. El akarja nekünk mondani, hogy ő szabadnak teremtett minket, és hogy a teljességet őbenne találhatjuk meg. Az anyag, a világ kifáraszt és kiüresít. Nem szabad odáig elmenni, hogy megutáljuk az életet. Mert az élet szent.

2. Krisztus levelei vagyunk (2Kor 3,3)

Pál apostol ezzel a képpel rávilágít a Szentlélek működésére. Mert ezt a levelet, ami a szívünkben van, a Szentlélek írja abban a mértékben, ahogy átadjuk magunkat neki. Jézus megtanít bennünket a szeretetre, a Szentlélek pedig erőt ad, hogy megvalósítsuk az ő tanítását. J. Confield egy megindító történetet ír le, amelyet személyesen tapasztalt meg. Egy nyolcéves kislány lépett be a cukrászdába és fagylaltot kért. Nagyon szegény volt, még cipő sem volt a lábán. Az előkelő cukrászda vezetője rászólt a gyermekre, hogy mezítlábasokat nem szolgálunk ki, menj ki innen azonnal. A kislány könnyeivel küszködve kiment. Egy idősebb úr utánament és megszólította: nézd, odaadom az én cipőmet, igaz, hogy ez 44-es méret, de menj vissza és vedd meg a fagylaltot. A gyermek öröme leírhatatlan volt. Igaz, hogy csoszogva tudott csak menni a nagy cipőben, de megkapta a fagylaltot. – A szeretet találékony. Ha engedjük, hogy a Szentlélek vezessen bennünket, mindennap találunk alkalmat a jótettre.

3. Jézus olyan, mint a vőlegény (Jn 3,29)

Sokatmondó ez a hasonlat. Ahogy a vőlegény szereti menyasszonyát, minden gondolatával felé fordul és alig várja, hogy szeretetével elhalmozza – így szereti Jézus az Egyházat. Ha belemerészkedünk ennek a hasonlatnak az értelmébe, akkor nem lehetünk közömbösek vagy távolságtartók Jézussal szemben. Ha ő kitárt karral jön felénk, hogy megöleljen és boldoggá tegyen minket, akkor nem lehet azt mondani, hogy „nem akarom". Ez olyan nagy ajándék, amit hálatelt szívvel csak elfogadni lehet, mert ha elszalasztjuk, boldogtalanná tesszük saját magunkat. Jézusban felkínálja nekünk az Atya az ő végtelen szeretetét. Ha ezt hittel fogadjuk, akkor tétovázás nélkül neki adjuk életünk minden mozzanatát, hogy átjárjon bennünket az a szeretet és szabadság, ami belőle árad. Ezért kell az imában hűségesnek lenni és legyőzni lázadásainkat, hogy minél teljesebb legyen önátadásunk. Így lesz Jézus a mi utunk és életünk.

Katona István főszerkesztő

Az Istenbe vetett bizalom

II/1. rész

Drága mennyei Atyánk! Hálát adunk neked, hogy elküldted hozzánk szent Fiadat, Jézus Krisztust. Hálát adunk azért is, hogy Jézus Krisztus az ő életével, imádságával, tanításával Téged jóságos atyaként mutatott be nekünk. Hálát adunk, hogy a mi életünk mindig a te szeretetedben zajlik. Hálát adunk, hogy életünkben csak olyan történhet, amit te akarsz, vagy te megengedsz. Köszönjük, Atyánk, hogy még a küzdelmeket, a fájdalmakat, a próbatételeket, a nehézségeket, sebeinket is valamilyen módon átöleled szereteteddel, és minden, ami velünk történik, azt a javunkra szeretnéd fordítani. Kérünk, Szent Lelked által gyógyítsd szívünkben, lelkünkben a bizalmatlanság sebeit.

Kérünk, Szentlelked által élesszed fel bennünk azt a szeretetet, amely által mindig gyermeki bizalommal tudunk fordulni feléd. Segíts, Urunk, hogy életünk minden pillanatát, minden történését, minden eseményét teljesen rád tudjuk bízni.

Add meg nekünk azt a hitet, amely segít bennünket abban, hogy minden értünk van, ami velünk történik. Mindenből a legjobbat akarod nekünk előhozni, hogy egykor mindnyájunkat elvezess az örök üdvösségre. Ámen!

Szent Márk evangélista szerint a következőképpen kezdi meg Jézus a nyilvános működését: *„Miután János fogságba került, Jézus Galileába ment, hogy hirdesse Isten evangéliumát. Ezt mondta: Betelt az idő, és elközelgett az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.”* (Mk 1,14-15)

Beteljesedett az idő! Mit jelent ez? Valami teljesen új történik azáltal, hogy Jézus eljött közénk. Jézus közénk érkezése által eljött Isten országa, Isten királysága. Teljesen közel jött hozzánk, emberekhez Isten országa, Isten királysága, ami nem más, mint a Mennyei Atya legcsodálatosabb ajándéka. A teremtő Isten, aki a legtökéletesebb uralkodó, az ő országában gondoskodni, törődni szeretne népéről. Végtelen atyai szeretetével mindenkinek a legjobbat szeretné adni. Bizony, ebből is látszik, hogy Isten országa egy nagyon nagy ajándék. Két ország van, azt lehet mondani, hiszen a Mi Atyánkban is azt imádkozzuk, hogy „Jöjjön el a TE országod!” Ez mutatja, hogy két ország van. Az egyik ország az Isten országa, ahová reményeink szerint mindannyian szeretnénk tartozni, a másik ország pedig az e világ. Tudjuk, hogy az e világban nem az Isten szeretete az uralkodó, nem az Isten szeretete szerint történnek az események. Az evangélium szerint megfogalmazott e világnak bizony két uralkodó ereje van, ami sajnos a gonosztól származik, az önzés és a félelem. E világban a legtöbb embert az foglalkoztatja, hogy minél több legyen az enyém, mindig a szerzési vágy, én legyek a középpontban. Ez az egyik. A másik pedig a félelem. Például az aggodalmaskodás, hogy miből fogok megélni holnap, mi fog történni velem, mi lesz az egészségemmel? Aztán a megfelelési kényszer, hogy mit szólnak a többiek? Sokszor nem merek kiállni a jó mellett, mert félek, hogy akkor a perifériára kerülök, hogy kinevetnek, kiközösítenek.

Lehetne még sorolni a félelem sok formáját, ami e világnak a mozgató ereje. Onnan tudjuk, hogy e világban élünk, hogy a döntéseink nagy részét a félelmek határozzák meg.

Mi Isten országa felé szeretnénk tartani. Isten országában ki az uralkodó erő? Istennek a szeretete. Isten szeretetében mindannyian értékesek vagyunk, mindannyian biztonságban vagyunk, mert az Atya gondoskodik rólunk, és mindannyian azt a ragyogó életet élhetjük, amit Isten álmondott meg nekünk, és bizony, ez az élet hozza meg nekünk az igazi örömöt és az igazi boldogságot. Tehát Isten országában lehetünk azzá, akivé lennünk kell. E világban nem. E világ tönkretesz, harcol az Isten emberei ellen. Ahogy János evangéliumának a bevezetője is mondja: „A világosság a világba jött, de a világ nem fogadta be őt.” Ennek a világnak a negatív erőit úgy fogalmazza meg a Szentírás egy szóval, hogy a világ. Ahol pedig Isten szeretetében élhetünk, ahol valóban boldogok, teljes életet élő, örömteli emberek lehetünk, ez az

Isten országa. Jézus azért jött el, hogy meghirdesse az Isten országát, és hogy megtanítson bennünket, hogyan léphetünk be oda, hogyan lehetünk Isten országának polgárai; és most erről beszélgetünk.

Isten országába nem juthatunk el automatikusan. Jézus meghirdette az Isten országát, de mivel Isten végtelenül szeret minket, és mindig meghagyja a mi szabadságunkat, ezért semmit sem kényszerít ránk. Isten mit csinál? Kopogtat a szíved ajtaján és várja, hogy te nyiss neki ajtót.

Egyszerű példával: annak idején Olaszországban készült egy festmény, és a festmény azt ábrázolta, hogy Jézus egy lámpással a kezében, szürkületkor megáll egy kapu előtt és kopogtat. Nagyon szépen sikerült ez a festmény, több díjat is nyert. Egy szemfüles látogató odament a művészhez, aki készítette, és azt mondta: Uram ez a festmény hibás. A kapun, melyet festett, nincs kilincs. A festő így válaszolt: ez nem hiba, direkt készült így, mert az a kapu a te szíved ajtaja, és ott csak belül van kilincs, azt a kaput csak te tudod kinyitni. A teremtő Isten kívülről kopogtat, de hogy ajtót nyitok-e neki, az rajtam múlik. Nekem kell rátennem a kezemet a kilincsre.

Jézus meghívott minket Isten országába, de mivel nem kényszerít ránk semmit, mivel ő mindig meghagyja a szabadságunkat, ezért ezt a meghívást nekünk kell elfogadnunk.

Jön a következő kérdés, és ez a legfontosabb. **Hogyan léphetek be Isten országába?** Hogy fogadhatom el ezt a meghívást?

Jézus erre válaszol: ***Tartsatok bűnbánatot és higgyetek az evangéliumban!***

Ez az a két lépés, ami segít abban, hogy beléphessünk Isten országába. A bűnbánat és az evangéliumi élet. Most a másodikról fogunk beszélgetni.

Az *első lépés* a **bűnbánat**, amikor megengedem a Jóistennek, hogy szeretete által megvilágítsa az életemet. Nagyon nehéz. Mert amikor előveszed a Szentírást és elkezded olvasni, rájössz arra, hogy mennyi seb, mennyi bűn, mennyi megkötöttség, sötétség van az életedben, akkor megijedhetsz. Azt mondod, mennyivel jobb volt azelőtt, mert nem volt annyi küzdelmem – és sokszor visszalépsz. Ez nem jó.

A bűnbánatban megengedem Istennek, hogy szeretete által megvilágítsa az életemet. Bizony sokszor nagyon nehéz az önmagunkkal való szembesülés. Amikor szembesülünk önmagunkkal, akkor nehéz letenni és kimondani azt a rosszat, azt a bűnt, ami akár éveken keresztül megkötözött minket.

Gyógyító lelkigyakorlatokon látom, hogy bizony milyen nehezen tud egy-egy testvér megnyílni, de ha ez elkezdődik, akkor megkezdődik a gyógyulás is. Nehéz elfordulni életünk bizonyos dolgaitól, nehéz letenni, mert a régi dolgaink sokszor visszahúznak, sokszor úgy tűnik, amikor szabadulni akarunk a régi megkötözöttségektől, bűnöktől, hogy Isten lehetetlent kér tőlünk. Pedig ez nem igaz.

Hogyan léphetünk be Isten országába?

1. lépés. **Bűnbánat**

2. lépés. **Higgyetek az Evangéliumban!**

A *második lépés* az Isten országában való életnek nagyon fontos mozzanata: **Higgyetek az evangéliumban!** Mit jelent ez? Egyáltalán mit jelent az, hogy hinni? A hit ott kezdődik, hogy elhiszem: van Isten. De nem ezt jelenti. Figyelj csak! Latinul hogy hangzik az, hogy hiszek? Credo. Latin szó. Két gyöke van, két szóból tevődik össze: a cor és a dare szavakból. A cor azt jelenti: szív, ami nélkül nem tudnál élni. A dare azt jelenti: adni. Ha összetesszük a két szót, az jön ki, hogy szívet adni. Odaadom a szívemet Istennek.

Ez jelenti azt, hogy hinni. Higgyetek az evangéliumban – odaadom a szívemet Istennek, mert bízom a szeretetében, bízom az ő gondoskodásában, és bízom az ő vezetésében.

Akármilyen küzdelmeim vannak, bízom abban, hogy Isten végtelenül bölcs. Az evangéliumi életnek a lényege: legyen bármekkora a küzdelmem, érjenek bármilyen támadások, kísértések, legyen bármilyen nehézség az életemben, úgy tekintek rájuk, hogy Isten sokkal jobban tudja, mint én, hogy

mire van szükségem, nyilván azért engedte meg ezeket – mert a rosszat sohasem Isten akarja. Hányszor, de hányszor mondjuk: Miért ver engem az Isten, és haragszunk Istenre életünk nehézségei miatt. Mert megakadályozhatta volna, miért engedte meg? Ennyire bűnös vagyok? Ha visszatekintünk a Teremtés könyvének az elejére, Isten milyen világot teremtett? Csodálatos, ragyogó világot. Ott nem volt bűn, nem volt szenvedés, nem volt betegség, lelki sebek, hanem az ember teljes bizalommal, teljes elfogadásban és szeretetben élhetett Istennel, önmagával és társával.

Ebből látszik, hogy ez Isten eredeti szándéka, Isten nem akarja a szenvedést, a betegséget, nem akarja életünk nehézségeit, a halált, semmi rosszat nem akar az Isten, de időnként kénytelen megengedni, mert meghagyta a szabadságunkat. De ha én bízom Istenben, azt mondom: bár most nagyon nehéz, Isten sokkal jobban tudja, hogy mire van szükségem. Ő ezt a nehézséget nem akarta, de valamiért megengedte, mert az ő végtelen szeretete által egy csodálatos ajándékot szeretne nekem adni. Itt kezdődik a hit.

Tudsz-e így tekinteni életed nehézségeire? Ha teljesen rábízom magam Istenre, ő megváltoztatja az életemet. Magyarán szólva: Isten mellett kell döntenem. Mit jelent ez a döntés? Istenem, teljesen rád bízom magam. Biztonságomat nem önmagamba, elképzeléseimbe, nem a körülöttem lévő világba helyezem, hanem egyedül Istenbe. Ez az evangéliumi hit.

Egyszerű kis történet: volt egyszer egy szent életű fiatal szerzetes. Mindig vidám volt, nagy békesség volt a szívében. Bármilyen munkát bíztak rá, azt mindig nagyon becsületesen végezte el. Sosem duzzogott. Semmilyen feladatot nem tekintett alantasnak. Mindig örömét lelte benne, ha másoknak segíthetett. Egyik nap éppen mosogatott, amikor különös fényre lett figyelmes. Személyesen az Úr angyala jelent meg neki. Az Úr küldött engem – mondta az angyal. Azt üzeni. Elérkezett az idő, térj be az örök hazába. A szerzetes egy cseppet sem zavartatta magát. Hatalmas békével a szívében így válaszolt az angyalnak: Köszönöm az Úrnak, hogy ilyen kedves, és gondol rám, de kérlek, hogy mentsél ki engem. Te is látod, milyen sok még a mosatlan tányér, halasszuk el azt a mennyei jelenést. Az angyal elment.

A fiatal szerzetes, amint elmosogatott, újabb feladatokat bíztak rá, például a veteményes kertet megkapálni, kigyomlálnia. Amint ezen fáradozott, újra megjelent neki az angyal. A szent életű barát a kapájával a gazra mutatott: Nem várhatna még egy kicsit az örökkévalóság? Az angyal elmosolyogta magát, majd újra eltűnt. A szerzetes, miután elvégezte a házimunkát, a közeli kórházba ment segíteni azoknak, akiket senki sem látogatott. Éppen egy súlyos betegnek adott egy pohár vizet, amikor újra megjelent az Úr angyala. A barát nem szólt semmit. Csak hatalmas szeretettel és részvéttel a még rá váró rengeteg betegre mutatott. Az angyal egyből értett belőle, és eltűnt. Este a fiatal, szent életű szerzetes fáradtan fogyott le az ágyra. Imádkozott: Uram, el tudnád e küldeni az angyalodat újra értem? Már szívesen mennék az örök hazába. Az angyal bölcsen és jóságosan nézett a szerzetesre, és ezt kérdezte: Mit gondolsz, hol voltál egész idő alatt?

Isten országa... Láttál már gyermeket játszani? Amikor a gyermek játszik, megszűnik körülötte a világ. Adsz neki egy fadarabot, vagy bármit, és azzal órákon keresztül el tud játszani, és mindenről megfeledkezik. Megfeledkezik róla, hogy éhes, szomjas, vagy álmos, akkor csak az létezik számára, amit csinál. Bizony nagyon fontos dologra képesek a gyermekek, amit mi már elfelejtettünk. E nélkül a tulajdonság nélkül nem élhetünk Isten országában. A gyermekek képesek arra, hogy a jelenben éljenek, a jelenre figyeljenek. Képesek rácsodálkozni minden pillanatra, mert csodálatosan nyitott a szívük és a lelkük. Nekünk, felnőtteknek, ez már sajnos nem megy, nem tudunk a jelenben élni. A szenvedéseink nagy részét éppen ez okozza. Gondolatainkkal gyakran a múltban, vagy a jövőben élünk a jelen pillanat helyett. Például, sokszor küzdünk a bűntudattal, a haraggal: mit tettem, hogy lehettem ilyen ostoba? Ott lehetnek bennünk a sérelmek és a sebek, a harag. Sokszor megakadályozza a jelenben élésünket az, hogy már a jövőn rágjuk önmagunkat. Ott van bennünk a kétely, szorongás, a bizonyítási vágy. Ezek bizony tönkreteszik a jelenünket; hogy a bűnön forgunk, hogy mit tettem, mit tettek velem, vagy a jövőn aggodalmaskodunk, hogy mi lesz velem? Ezért nem tudunk a jelenben élni.

Isten országában mikor is élhetünk? **Csak a jelenben**. Elfordulunk az önvádtól és a bűntudattól, elfordulunk az aggodalmaskodástól, félelmektől, és a jelenben bízunk Istenben! Elhisszük, hogy minden, amit akar, vagy megenged az életemben, az értem van. És legyen egy küzdelem akármilyen nehéz, akármilyen gyötrelmes, elfogadom azt, ha Isten egyszer megengedte, akkor az ő végtelen szeretete által most, éppen ez a helyzet vagy állapot szolgálja az én javamat. És ha így tekintek életem minden pillanatára, akkor fogok megtanulni gyermeki bizalommal Isten szeretetében élni. Ebben segítsen minket az Úr! Ámen.

† Csernáth Zoltán

— Folytatjuk —

A teremtő

Egy multimilliomos vállalkozó sajtótájékoztatót tartott, ahol az interjú végén a kíváncsi újságírók feltettek egy kérdést: *„Miért hiszi, hogy van Isten?”*

– „Nézzék, nekem számtalan üzemem van. Az egyikben autókat, a másikban húsdarálót és sok egyebet gyártunk. Egy autó 140-150 ezer alkatrészből áll, de előbb 24 mérnököm tervezget, majd anyagpróbákat végzünk, és csak azután jöhet a gyártás. No de vegyük csak a húsdarálót. Mindössze 9 alkatrészből áll és 17 mozdulattal lehet összeszerelni a futószalagon, mégis egy-egy munkásnak több napon át kell gyakorolnia ennek a módját. Ha nekem ezek után azt állítja valaki, hogy a több milliárdszor bonyolultabb világegyetem megalkotásához nem kellett a Teremtő, az nem normális.”

– *„Rendben van, de mivel tudná Ön kézzelfoghatóan bizonyítani a Teremtő létezését?”*

A gyáros észrevette a gúnyos felhangot, és diktálni kezdett a titkárnőjének: „Pályázat. Építészmérnököt keresek, aki megtervez, majd kivitelez egy toronyépületet az általam felvázolt méretekben és minőségben. Alapméret: kör alakú, átmérője 4 méter. Magassága ennek legalább 200-szorosa, azaz 800 méter. (Természetesen bírnia kell a toronynak az elemi erők okozta bármilyen erős kilengést!) A fal vastagsága alaptól a felső szintig max. 25 cm lehet. Ebbe bele kell szerelni a víz, gáz, csatorna, felvonó és minden egyéb kiszolgáló rendszer csöveit, vezetékeit. A torony belsejében nem lehet semmi. Kívül-belül teljesen simára, egyenletes felületűre kell készíteni, merevítés, kitámasztás nem lehet rajta. Ennek ellenére a torony tetejére legyen ráépítve egy önállóan működő komplett vegyi üzem, amely tápszereket állít elő, emberi fogyasztásra. Siker esetén a honorárium összegét a mérnök szabhatja meg, bármilyen magas összegben.”

Elvette a papírt a titkárnőjétől, és aláírva átnyújtotta az újságírónak:

– „Tessék, itt a válaszom. Benne a bizonyíték.”

– *„Nem értjük, hogy mi akar ez lenni.”*

– „Majd később megértik. Egyelőre közöljék a lapjukban feltűnő helyen. Ha akad rá jelentkező, újra találkozunk, és folytatjuk a sajtóértekezletet.”

A nagy érdeklődést kiváltó eseményre jó néhány neves építészmérnök, és még a korábbinál is több újságíró jött el.

– „Talán el is kezdhetjük” – szólt ironikusan a házigazda… – „Kérem az első jelentkezőt, tegye meg ajánlatát, ismertesse elképzeléseit. Csak konkrét megoldást, kivitelezhető terveket fogadok el.”

Néhány percnyi vita után a szakma legismertebb építésze dühösen megjegyezte:

– *„Rendben van, én már kiestem a versenyből, de szeretném látni azt az embert, aki ezt megtervezi! Ezt egyszerűen lehetetlen megépíteni!”*

A gyáros megkérdezte:

– „Nos, van még jelentkező? Ha nincs, akkor kérem, figyeljenek jól, bemutatom az eredetit.”

A titkárnő átnyújtott neki egy hosszú, cső alakú papírtekercset. Kibontotta az egyik végénél és óvatosan kihúzott belőle egy ép búzaszálat, szép, tömör aranykalásszal. Azután így szólt a jelenlevőkhöz:

– „Igazuk van uraim, ez a feladat az ember számára valóban lehetetlen! De a Teremtőnk mindenható, csodálatos alkotásokat hozott létre, mint ez is, nézzék csak! Mérjék le, itt vannak hozzá a műszerek. Figyeljenek, kérem, kör alakú a szára, átmérője pontosan 4 mm, magassága ennek éppen 200-szorosa, azaz 800 mm. A falvastagsága mindenütt 0,25 mm. Kívül sima, belül üres, az összes táp- és kiszolgáló csatorna ebben a vékony falban fut, no és ez a csodálatos miniatűr vegyi üzem, a kalász itt a tetején önállóan működik. És tudják hogyan? Napenergiával! Ráadásul a Napot is Isten teremtette. Értik az összefüggéseket? Ez a kis vegyilabor 8-9 féle tápanyagot, vitamint állít elő vízből és a talajból felszívott ásványi anyagokból, napenergiával. Ez alatt szelek és viharok tépik, kényükre hajlítgatják, akár a földig. De a búzaszálak ezt is kibírják. Nos, uraim az itt látható remekmű és a mi kontárkodásaink közötti különbség egyértelműen bizonyítja a Teremtő létezését, és határtalan, számunkra szinte felfoghatatlan képességeit. Köszönöm, hogy eljöttek ide megszemlélni Isten teremtő erejének egyik kézzelfogható bizonyítékát. Ha körülnéznek, ha tükörbe néznek, mindenütt az Ő alkotásait látják. Ha pedig teremt, műveket alkot, akkor létezik!” ■

Emmanuel nővér levele

Kedves „Medjugorje Gyermekei", áldott legyen Jézus és Mária!

Nemrég tértem vissza hosszú, délkelet-ázsiai utamról. Csak néhány gyorshírt hadd osszak meg veletek.

Kota Kinabaluban (Malajzia), miközben énekelve az isteni irgalmasság rózsafüzérét imádkoztuk, az egyik segítő, aki súlyos gyengén látó volt, egyszerre tisztábban kezdett látni. A nap folyamán egyre jobban és jobban látott. ***Hála neked, Jézus!***

Kuchingban (Malajzia) voltunk, amikor Mária barátnőnk azt a hírt kapta egyik munkatársától, egy családapától, hogy gyermeke korán, hét hónapra megszületett. Ezért egy nagyon kockázatos műtétet kellett elvégezni rajta, ugyanis víz volt az agyában (hidrocefália). Mária elhatározta, hogy odamegy, és imádkozik a gyermekért. Vitt magával medjugorjei rózsaszirmokat is, amelyeket a Szűzanya megáldott. A gyermek szülei anglikánok és beleegyeztek, hogy imádkozzon érte. Mária azt tanácsolta az apának, hogy helyezzen egy rózsaszirmot a gyermek fejére, és imádkozzon egy Üdvözlégyet – ezt az imádságot még ismerte is az édesapa. Másnap, a műtét napján úgy esett, hogy már nem volt szükség műtétre, a folyadék ugyanis magától eltűnt! Az orvos nem tudta megmondani, hogy történt. ***Hála neked, Mária!***

Jakartában (Indonézia) egy házaspár eljött az egyik előadásunkra, hogy a medjugorjei üzenetekről halljanak, és lányukat is magukkal hozták. Amikor arról beszéltem, hogy a Sátán milyen cselesen munkálkodik manapság, egyes okkult praktikákon keresztül, például úgy, hogy (jóindulatúnak álcázott) boszorkányok révén amuletteket, talizmánokat és hasonló tárgyakat juttat az emberekhez, a fiatal lány úgy érezte, ez neki is szól.

Valóban hordott a nyakában egy furcsa tárgyat, amelyet valakitől kapott azzal, hogy „ez majd szerencsét hoz". Az illető még egy „jó tanáccsal" is ellátta: „Vigyázz, nehogy levedd, mert akkor bajba kerülsz!" Az előadást követően a szüleinek is szólt erről, akik kérlelték, hogy dobja el a tárgyat. A lány azonban túlságosan félt és sírni kezdett. Végül mégis úgy döntött, a jelenlévő papnak adja. Még aznap este üzenetet küldött a szüleinek, amelyben köszönetet mondott nekik, ugyanis olyan belső békét kezdett tapasztalni, amilyet azelőtt soha életében nem érzett. Megszabadult attól a fizikai nyomástól is, amit azelőtt a gerincén és a fején érzett. Újra sírt, de ezúttal örömében, és Jézus felé kezdett közeledni. A félelem eloszlott. ***Hála neked, Jézus!***

Kínában lehetőségem adódott ellátogatni több olyan árvaházba, amelyeket katolikus nővérek tartanak fenn. Az egyik ilyen az ország északi részében, különösen nagy hatással volt rám. A rend csupa fiatal nővérből áll. Munkájuk abban áll, hogy befogadják az elhagyott gyerekeket és gondoskodnak róluk. A kínai törvény szerint ugyanis minden családnak csak egy gyereke lehet (nagyon ritkán kettő), így ha az első gyermek fogyatékkal születik, a családok gyakran szeretnének még egyet, a sérült gyermeket pedig titokban a nővérek ajtaja elé teszik és otthagyják. Az árvaházban ugyanannyi nővér él, ahány árva és ugyanannyian kérik a felvételüket, ahány nővér már van... Sok gyerek nagy szenvedéseket él át. Nem nehéz meglátni bennük a védtelen, keresztre szegezett Krisztust.

Most hálát adok Istennek, hogy ekképpen mutatta meg nekem szenvedő Fiát és azt, hogy milyen hatalmas munkát végeznek ezek a nővérek, akik Őt magát gondozzák ilyen nagy odaadással és szeretettel. Ismerik a Krisztus által az Atyának ajánlott szenvedés értékét, életük pedig olyan, akár egy folyamatos szentmise.

Ott, ahol az emberi lényt nem a maga teljességében, hanem hasznossága alapján ítélik meg, ezek a nővérek fénylő jelként, egész Kínát beragyogó napként tündökölnek.

Ezen a héten sarkalljon minket példájuk, támogassuk őket szerény imáinkkal! Egy napon majd Isten örök fényességében meglepve láthatjuk, melyikünk volt a legszebb ezen a földön, és milyen kegyelmeket köszönhetünk a Megváltó „kis társai" rejtett áldozatának, akiket a világ megvet és eltaszít.

„Isten él! Isten valóságos!"

Szingapúrban találkoztam Michael Lim atyával, akit egyszer Medjugorjében ismertem meg. Még „újszülött pap" (mivel a múlt hónapban szentelték), és gyönyörű tanúságtételt osztott meg velem. Szingapúrban született, kínai, buddhista családban, így semmit sem tudott a keresztény hitről és igyekezett is távol maradni tőle.

Nővére, Violet, serdülőkorában súlyosan megbetegedett. Több fájdalmas műtéten esett át, az egyikbe csaknem belehalt, állapota pedig egyre romlott. Kerekes-székéhez kötve nagy bánatot jelentett tehetetlen családja számára. 1995 júniusában a katolikus Rose azt javasolta Michaelnek, hogy hozza el nővérét egy karizmatikus gyógyító imaalkalomra. Michael beleegyezett, mert bármire kész volt, hogy segítsen Violeten. Az ima alatt borzalmasan érezte magát. Az egészet annyira furcsának, sőt, nevetségesnek tartotta. Az emberek egymásért imádkoztak, felemelt kézzel, szégyenkezés nélkül, hangosan dicsőítették Istent, ami nagyon idegen volt tőle. „Mégis, hova kerültem??" – gondolta magában.

Rose eközben odament hozzá és azt mondta neki, kérje Jézust, hogy a pap által küldje el a Szentlelket és gyógyítsa meg Violetet. Michael ebből a mondatból csak a kötőszavakat értette. Mégis, életében először, Jézushoz fordult, és így szólt hozzá: „Tedd, hogy járjon, és hinni fogok benned!" A pap odalépett hozzájuk és imádkozott Violetért, majd ezt mondta: „Most pedig állj fel!" Michaelnek egyszerre elkerekedett a szeme. Ámulattal nézte, ahogy Violet feláll, járni kezd, majd pedig körbe fut a templomban. Lénye legmélyéig megrendült és magában elképedve így szólt: „*My goodness! He is alive! He is real!*" (Istenem! ő tényleg él! ő tényleg valóságos!) Sírni kezdett. Attól a naptól kezdve egész élete megváltozott. Nagy mohósággal vetette rá magát a katolikus hit kincseire. Megismerte a Szentírást, és kevesebb, mint két hónap alatt A-tól Z-ig bekebelezte. Le se tudta tenni, naponta több órán át olvasta, mint a szomjazó, aki végre élő vízre talált, és még csak nézni se tud máshova.

Lelke ennyire ki volt már éhezve az Élő Istenre! A történet természetesen nem ért ezzel véget. Az eset után egész családja megkeresztelkedett. Michael 38 évesen belépett a szemináriumba. Ez év március 25-én, az angyali üdvözlet hírül adásának ünnepén pappá szentelték. A plébániája híveinek ezt mondta: „Nekem 35 évbe telt, mire rátaláltam Istenre. Ti azonban már születésetek óta ismeritek! El akarjátok hagyni? Hallgassatok rám: ne engedjétek el soha!!!" Igen, Jézus él! Húsvétkor annak örömét ünnepeljük, hogy ilyen Istenünk van: akit nem emberi kéz alkotott, hogy ne tudna megmenteni minket, hanem élő, valóságos, és a neve **Szeretet**! A neve ***Jeshua*** – „Isten megszabadít"!

Drága Szűzanya (Gospa), a szeretet által te is részesültél Fiad, Jézus szenvedésében és feltámadása örömében. Nyisd meg szívünket szeretetére, hogy ebben a szent időben ne hiába kopogtasson ajtónkon, hanem leljen bennünk igaz barátra!

Emmanuel nővér
(Fordította: *Sarnyai Andrea*)

ADORÁCIÓ II/2. rész

szenvedés és kereszt

Jártam Kamerunban. Ez Afrika egyik legforróbb országa. Ha nem jártatok ott, nem tudjátok, mi is az. Tűző nap, hőség, párás levegő – az ember akkor is izzad, ha nem csinál semmit. A lelkigyakorlaton 180 ember volt. Egy hullámpala alatt, délután ebben a hőségben – adoráció! Egy órás adoráció! Hallani lehetett a repkedő szúnyogokat. Voltak ott hétéves gyerekek. Még kisebbek is voltak a környékbeli bozótosból. Idővel, ahogy telt a lelkigyakorlat, egyre jobban megtelt a kápolna a falusi emberekkel is. Látni lehetett az ott lévő gyerekeket: mindenkit megszemléltek, aki az Oltáriszentség előtt hódolt. Az Eucharisztia egy nagy monstranciában volt, és ott hagyták kitéve 8 napon át – éjjel-nappal. A gyerekek nézegettek, érezték az ima légkörét, letérdeltek, és ottmaradtak egy óráig a tűző napon. Érezték az imának az Eucharisztiából a csoportra áradó kegyelmét, érezték az Úr valóságos jelenlétét.

Amikor karizmatikus közösségeket látok – legyen az a „Nyolc Boldogság háza", vagy „Jézus keresztje" Olaszországban, Svájcban, vagy „Az élet kenyere" Észak-Franciaországban – azt tapasztaltalom: visszahozták az egész közösségbe az Oltáriszentség állandó adorációját, éjjel és nappal hódolnak. Fiatal emberek, akik elvonultak a világtól és akik karizmatikus életközösséget alkotnak. Felfedezték, hogy az Úr hódolatába merülés a közösségi imának az a formája, amelyik a legerősebben hozza létre az egységet közöttük. Amikor közösen hódolunk az Eucharisztia előtt, eltűnik az Úr előtt minden, ami elválasztott minket. Kibékülve, megnyugodva, mindenkivel egyesülve jön ki onnan az ember. Ez az ima olyannyira megtisztít minket, olyannyira visszahozza a köztünk lévő egységet, hogy kezdünk rájönni arra, hogy ez az, ami közösséget alkot.

VI. Pál kiadta az apostoli buzdítást a szerzetesi közösségeknek. Így szólt hozzájuk:

„A közösségeitek központjában természetes módon az Eucharisztia áll – az Úr valóságos jelenléte. Nem a szentmise celebrálása, hanem az Eucharisztia, az Úr valóságos jelenléte, melyet a közösség őriz meg."

4. Miért? Mert **ez az Úr szeretete**. Ez mindannyiunknak az Úr iránti szeretete, amely megtisztít és képessé tesz arra, hogy együtt éljünk az összes testvérünkkel. Nem a mások iránti szeretet az elsődleges. Jézus tanítványainak közössége nem a testvéri szeretet műve. Azt az Úr iránti Szeretet alkotja meg. Azt kérdezi Jézus: „Péter, jobban szeretsz engem, mint a többiek?" – akkor hát velem együtt szerethetsz másokat.

Az adorációnak köszönhetően, amely az Úr szeretetének imája, fokozatosan megváltozik a szívem, elkezdek egyetemes érzületűvé válni.

Charles de Foucauld először a Legszentebb Szív remetéje akart lenni, nem emlékszem, hogy ki még – valójában megmaradt Jézus testvérénél, a mindenki testvérénél. Az Eucharisztiának, az adorációnak köszönhetően, mellyel évekig teljesen egyedül élt, az ő életében Jézusnak akkora szeretete volt, hogy mindenki más iránt nyitottá tette őt. Mindenki barátjának érezte magát, mivel Jézus szerzetesévé vált. És az Eucharisztia hódolata által lett azzá.

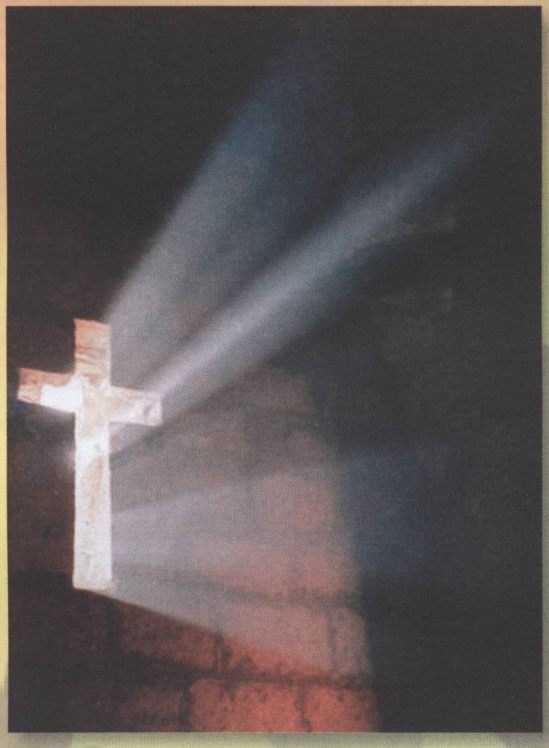
Amikor tehát imacsoportokat látok, melyek visszatértek az Oltáriszentség hódolatához, és a közösség legfontosabb imájává tették azt, éjjel-nappal adorálva, ez azt jelenti, hogy az Eucharisztiát a közösség szívébe helyezték el. A közösségben mindig vannak olyan testvérek, akik az Úr előtt hódolnak. Éjjel és nappal. Igen. Valami fontos dolog történik. Ők megtaláltak valamit, ami a különféle korszakokban végigment az egész Egyházon – Jézus szeretetének imáját. Nem az intellektuális imát, hanem Jézus szeretetének imáját. Megkapták a kegyelmet azáltal, hogy helyet adtak az Oltáriszentségnek a Közösségben és arra kérték a közösség minden testvérét és nővérét, hogy naponta legalább egy órát töltsenek az Eucharisztia előtt.

Úgy gondolom, hogy ez nagyon fontos. Személyesen átéltem ezt és tudom, hogy miként változtathatja meg az életünket az adoráció. Azt is tudom – Carlo Carretto világosan beszélt erről, hogy nincs nehezebb ima az Eucharisztia előtti imánál. A természet belefárad mindenbe, mert itt nincs SEMMI!

Gondolkodni akarunk. Sokkal gyakrabban használunk imákat, mint ahogy az nekünk feltűnik, ott, ahol az ideák helyettesítik Istent! Az Istenről való ideák helyettesítik az Istennel való kapcsolatot. Ez eltűnik az adorációban. Nincsenek ideák, vagy beszéd, amit kimondok Isten előtt. Valójában önmagukba zárnak ezek engem. Nincs semmi mondanivaló. Csend… és csend… Elmerültem a tiszta jelenlét imájába.

5. Az evangélista Szent Jánosnak **látomása volt Krisztus Királyságáról**. Leírta ezt a Jelenések Könyvében. Hogy mit látott?

Látta a véneket és távolabb a négy élőlényt, amint leborultak a BÁRÁNY előtt. Ő, aki elmerült az Úr Szeretetében, érezte, ez az Úrral való szeretetviszony olyan messzemenően lényeges, hogy ebben a másik világról szóló látomásban felismerte, hogy ez a legfontosabb (Jel 4,9-11).

A közösségben megtisztít az Úr Szeretete.

„Ezek azok, akik fehérre mosták ruhájukat a Bárány vérében."
(Jel 7,14)

Az Úr szeretete az, amely megtisztítja az életemet. Ez az Úrra „vesztegetett" idő az, amely az Iránta való szeretetet jelenti. Ez az intellektuálistól eltérő ima, amely az Ő jelenlétének kontemplációja, elfogadása, az Ő jelenlétébe merülés, ima, amely lassan megtisztítja a szívemet.

Ez valóban nem bonyolult dolog, hogy ezzel ne lehessen élni, mivel ez maga a puszta jelenlét. Ez azonban követel is! Menjetek el az Oltáriszentség valamelyik kápolnájába. Remélem, hogy nemsokára kiteszik az Oltáriszentséget sok helyen a templomainkban. Ha nincsen ilyen hely – próbáljatok meg létrehozni kis helyeket az imádságra, ahol ki lenne helyezve az Oltáriszentség. Carlo Carretto ezt a kérdést teszi fel „A dolgok másik oldalán" című könyvében:

„Mikor jön el az az idő, amikor minden közösségben meghallják a szögek verését és a deszka fűrészelését, amikor mindenki annak szenteli magát, hogy létrehozzon egy kis oratóriumot, hogy ott jelen legyen az Úr?"

Érezte, hogy az Egyház, az ima, a keresztény közösség megújulása mindig összefüggésben állt az Eucharisztiával. Mikor jön el ez az idő?

Úgy gondolom, hogy már közeleg. És ha el akartok merülni a benneteket átalakító imába törekedjetek helyet találni, ahol időt tölthettek az Eucharisztia előtt. És ha lehetséges – a látható Eucharisztia előtt.

„Miért kell, Atyám, kitenni az Eucharisztiát? Hiszen ott van a tabernákulumban."

Na, igen, de látni kell Azt!

A szentséget látni kell, meg kell érinteni, meg kell hallani, láthatónak kell lennie. Messze tőle folyamatosan megszűnik ez a fizikai kapcsolat az Úr fizikai jelenlétével.

Amikor az Egyház meg akarja mutatni az Eucharisztiát – kiállítja az Oltáriszentséget! Menjetek el egy székesegyházba, amely olyan, mint egy monumentális monstrancia. Úgy érzitek, mintha az egész világ elhallgatott volna, és az Úr Szentélyévé vált volna! Ő jelen van ott! Maradjatok ott egy órát, kettőt, egy egész délutánt. Amikor kijöttök, már nem lesztek ugyanazok. De amikor bementek – elkezdtek körbenézni, nem találjátok a helyeteket – „jaj, ki akarok menni innen, nem tudok imádkozni." Óh, nem! Ott kell maradni legalább egy órát ahhoz, hogy elkezdjetek imádkozni!

6. Kell, hogy **minden megnyugodjon** bennetek, fel kell ismernetek, hogy nem vagytok a szív szintjén, hogy a világ minden nyugtalanságának el kell tűnnie, amellyel ide érkeztetek: ez lassan megtisztul, de maradjatok ott egy órát!

Vagy úgy menjetek oda, hogy töltsétek ott az egész éjszakát, többet mondanék – ha van rá lehetőségetek – töltsetek ott három napot az Eucharisztiával! Éjjelt és nappalt!

Biztosítlak benneteket arról, hogy ez zavaró lesz, mivel ettől a pillanattól kezdve elkezditek meglátni, ki az az ÚR!

Kezditek meglátni, mennyire az Úron kívüli az életünk. Ha eltöltötök három napot az Eucharisztia előtt, akkor kezditek megérezni, hogy valójában az életetek legnagyobb része az Úr kerülése! De ha előttetek van az Úr – azt kezditek mondani: óh, nem, nem tudom megtenni ezt, így nem lehet élni az Úrral. Érzitek, hogy az életetekben nem minden merül el az Úr szeretetében, hogy van az életemben sok olyan szféra, amelyben nem lakik ott az Úr, melyek nincsenek az Ő hatása alatt, melyeket nem szentelek Neki.

De amikor adorálok, és minél gyakrabban teszem azt, annál jobban érzem, hogy az Úr szeretete át akarja hatni az egész életemet, hogy már nincs olyan szféra, amely az enyém és olyan, amely az Övé. Nincs olyan része az életemnek, amelyet Neki adok, és egy másik, amelyet megtartok magamnak. Így nem lehet, mert az Úrral való érzelmi kapcsolat megszilárdul és elmélyül az életemben. Láttam ezt sok ember életében, akik elkezdtek imádkozni az Eucharisztiával, az Eucharisztia előtt, akiknek az imádsága először az adoráció imája lett. Láttam, mennyire megváltozott az életük – sőt azt mondanám – fizikailag! Jézus azt mondta: „Én azzal táplálkozom, amit ti nem ismertek." Ezt arról a szeretetviszonyról mondta, amely közte és az Atya között van.

Ez a kapcsolat az Eucharisztiával – Isten, aki éltet engem – a mélyben olyannyira valóságos, hogy mindig léteznek az Egyházban olyan misztikusok, akik csak az Eucharisztiával élnek. Ez jel az egész Egyház számára. Legutóbb a „Foyer de Charité"-ban **Marthe Robin**. Faytban (Belgium) van egy kis ház, ahol kb. 100 évvel ezelőtt élt egy fiatal lány. Az apja nagyon korán meghalt, az anyja egyedül maradt három lányával. Egyikőjük megkapta az Úrral való egység rendkívüli kegyelmét. Életének utolsó 15 évét étel, ital, álom nélkül töltötte.

Az Eucharisztiával élt, amit a pap mindennap elhozott neki. Minden csütörtökön és pénteken átélte Jézus kínszenvedését. Mindenhonnan eljöttek, hogy meglássák őt úgy, mint Marthe Robint. Mivel az ilyen személyekkel kapcsolatban gyakran feltesznek különféle kérdéseket, mondván, hogy ez lehetetlen, hogy titokban biztosan etetik őt, a püspök, a minden oldalról jövő nyomásnak alávetve magát, megtiltotta, hogy elvigyék neki az Eucharisztiát. Csak a templomban járulhatott a szentáldozáshoz. Mivel a lány beteg volt, nem tudott elmenni. Meghalt azon a napon, amelyen nem adták oda neki az Eucharisztiát. Éppen azon a napon halt meg.

7. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy az Úrral való kapcsolat számunkra **az élet forrása**. A szívnek az Úr szívével való kapcsolata számunkra az ÉLET FORRÁSA, amikor elhatározzuk az áldozást magunkban érzelmi szinten – nemcsak az ideák szférájában. Tanúsíthatom ezt, mivel sok esetben láttam. Attól a pillanattól kezdve, amikor ennek vagy annak a személynek az életében az Eucharisztiával való kapcsolat és az Eucharisztia adorációja imaformává vált, rendkívüli változást veszek észre, életet adó energiát az adott személynél, aki ily módon imádkozik.

Csoda ez! Jel az élő Istentől! Jel, hogy a Jézussal való egyesülés az élet forrása. Ez nyilvánvaló!

Úgy gondolom, hogy mi mindannyian attól a pillanattól kezdve, amikor imára lettünk szólítva, az adoráció imájára is meghívást kaptunk. És minél inkább előbbre haladunk a lelki életben, minél inkább rendbe van rakva ez a terület – el kell kezdődnie a meditációnak, hogy Isten a valódi arcát mutassa meg nekünk. El kell kezdenünk Isten valódi megismerését. S amikor már megszerezzük ezt, amikor elmélkedni tudunk Jézus titkáról, ami egész látásmódunk szubsztanciájává válik – **csak az ADORÁCIÓ marad meg nekünk**.

Az imádság egyetlen formája, amely megmarad, az az, hogy ott álljunk az Eucharisztia előtt… csendben… az Úr előtt ülve… átélve a vele való egyesülést a szeretetben.

És még ha külsőleg fáradt is vagyok, ha feszült vagyok a tevékenység miatt, amit végeztem, ami bizonyos módon megakadályoz abban, hogy használjam ezt az imát azon a szinten, ahol örömöt tapasztalunk meg – ott maradok, ott maradok olyan sokáig, amíg ott kell maradnom. Ki akarnék menni – de nem engedem, érzem, hogy ott kell maradnom – és maradok. Addig maradok ott, amíg érzem Jézus hívását.

8. Ez élő imává válik, átváltoztatóvá, az élet forrásává. Rendkívüli adományokat kapok benne – nem mindig abban a pillanatban, amikor időt fektetek az imába. De érzem, hogy egyre inkább az Úr lesz életem mindene, hogy életem megtisztul, és hogy szüntelenül **érzem az Úr jelenlétét**. Mivel azt, amit Neki adtam, Ő százszorosan visszaadja nekem. Érdek nélkül neki adtam az időmet, az életemet, a véremet. Kimerítettem az életemet Előtte. Ő százszorosan visszaadja ezt nekem. Később pedig – szüntelenül érzem a jelenlétét, érzem, hogy Ő mindig velem van. Érzem, hogy az életem valóban megtisztult, hogy elszakadtam azoktól a dolgoktól, amiket tisztátalan-

nak éreztem magamban, a szemléletmódomban, a reagálásomban – fölébe kerekedtem mindennek.

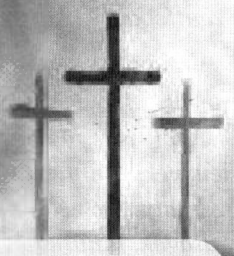
Saját magam megerősítését kerestem – még önmagamat kerestem – s minden eltűnt! Semmi erőfeszítést nem tettem! Eltűnt! Az Úr előtti ima kegyelme által. Tehát – mindannyitokat arra biztatlak – nemcsak e lelkigyakorlat alatt hanem további életetekben is, azokban a helyzetekben, amikor lesz rá lehetőségetek, hogy imátok egy részét fektessétek az Úr adorációjába. Még akkor is, ha el kell jutni Budapestre, az Örökimádás templomba, az Üllői útra, mert nincs más hely, ahol ki van téve az Oltáriszentség – menjetek el oda!

Kérjétek meg a plébánostokat, hogy **engedje meg az adorációt** az imacsoport számára, mindazoknak, akik adorálni szeretnének, és meglátjátok, milyen mélyen fog ez hatni a szívetekre. Ne kedvetlenedjetek el az elején, ha azt érzitek, hogy hasztalan ez az ima. Csak ez mutatja meg nektek, hogy az imánk túl érzelmes vagy túl intellektuális volt. Át kell menni egy bizonyos üresség en. Ennek az ürességnek a másik oldalán, ennek az érdek nélküli befektetésnek a másik oldalán hirtelen felfedeztem ezt az Úrral való érzelmi köteléket. És ez kitöltött engem.

Ahogy Carlo Carretto mondta – az ima szárazzá válik, mint a puszta homokja, de olyannyira fontos lesz, hogy már nem tudok meglenni nélküle. Valami fontos dolog történt.

Jean Van Den Eynde SJ
(Fordította: Török Katalin)

A Szentháromság dicsőítése a keresztény szemlélődés célja

Krisztus arcára szegezni a tekintetet, fölismerni a misztériumot emberségének mindennapos és fájdalmas útján, s végül meglátni az isteni ragyogást, mely véglegesen az Atya jobbján megdicsőült Föltámadottban nyilvánul meg, Krisztus minden tanítványának feladata, tehát a miénk is.

Miközben ezt az arcot szemléljük, kitárulunk a szentháromságos élet misztériumának befogadására, hogy mindig újra megtapasztaljuk az Atya szeretetét, és örvendjünk a Szentlélek örömével.

Így valósul meg számunkra is Szent Pál szava:

„Mi pedig mindnyájan, akik födetlen arccal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét, a dicsőségben fokról fokra hozzá hasonlóvá változunk át az Úr Lelke által" (2Kor 3,18).

(...)

A Szentháromság dicsőítése a keresztény szemlélődés célja. Krisztus ugyanis az út, aki elvezet minket az Atyához a Szentlélekben.

Ha végigjárjuk ezt az utat, mindig **a három isteni Személy titkához érkezünk**, hogy dicsérjük, imádjuk a Szentháromságot és hálát adjunk neki.

Fontos, hogy a Dicsőség, mint a szemlélődés csúcspontja tudatos legyen a rózsafüzérben. Nyilvános imádkozás esetén énekelni is lehetne, hogy megfelelő hangsúlyt kapjon ez a minden keresztény imádságra jellemző távlat.

Amilyen mértékben a Krisztus és Mária iránti szeretetből – Üdvözlégyről Üdvözlégyre – figyelmes, elmélyült és átélt a titok feletti elmélkedés, oly mértékben lesz a Dicsőség nem rövid záradék, hanem megkapja a maga méltó szemlélődő jellegét, mint a lélek felemelkedése a Paradicsomba, és megízlelteti a Tábor-hegy élményét, elővételezve az eljövendő szemlélést: *„Jó nekünk itt lenni"* (Lk 9,33).

Szent II. János Pál
(Rosarium Virginis Mariae)

FERENC PÁPA BESZÉDE

— Róma, 2014. június 1. —

Az Egyházhoz, a papsághoz, a fiatalokhoz, a családokhoz és a fogyatékkal élőkhöz is szólt Ferenc pápa vasárnap a Szentlélekben való megújulás elnevezésű nemzetközi karizmatikus közösségnek a római olimpiai stadionban tartott találkozóján – tudósít az MTI és a Vatikáni Rádió.

A mozgalom tagjai – köztük papok és hívők is – a világ félszáz országából érkeztek Rómába a Szentlélekben való megújulás 37. találkozójára. A karizmatikus találkozó címe: ***„Térjetek meg, higgyetek! Fogadjátok a Szentlelket!”*** *(ApCsel 2,38)*

A római olimpiai stadionban összegyűlt ötvenezres tömeg állva, tapsolva fogadta az egyházfőt, aki gyalog ment el a sportpálya szélén neki fenntartott helyig. A találkozón a Szentatya beszéde mellett dicsőítő énekek, imádságok, tanúságtevések hangzottak el.

Kép forrása: www.en.radiovaticana.va

Kedves testvéreim!

Nagyon köszönöm szerető köszöntéseteket! Minden bizonnyal valaki elárulta a szervezőknek, hogy nagyon szeretem ezt az éneket: **„The Lord Jesus Lives”** (**„az Úr Jézus él”**). Amikor Buenos Aires-ben ünnepeltem a szentmisét a Karizmatikus Megújulással, az átváltoztatás utáni imádságos csend majd néhány perc nyelveken való ima következett, s aztán ezt az éneket énekeltük éppen olyan örömmel és erővel, ahogyan ti ma énekeltétek. Köszönöm. **Otthon éreztem magamat** közöttetek!

Köszönöm a Lélek-újulásban résztvevőknek, az ICCRS-nek és a Catholic Fraternity-nek ezt a találkozást veletek, mely örömmel tölt el. S hálás vagyok azoknak, akik először tapasztalták meg a Szentlelket ilyen erővel, azt hiszem Patty Galagher volt az. Ti – a Karizmatikus Megújulás – nagy ajándékot kaptatok az Úrtól. A Lélek akaratából születtetek újjá, mint ajándék az Egyházért, az Egyházban. Ezzel tudjuk meghatározni, kik vagytok: folyamatos kegyelem.

Mi a Szentlélek első ajándéka? Hát Ő, saját maga, aki a Szeretet, és aki képessé tesz arra, hogy szeressük Jézust. Ezért mondta Jézus Nikodémusnak: *„szüless újjá Lélek szerint.”* A karizmák sokféleségének nagy ajándékát kaptátok, olyan sokféleséget, mely harmóniává változik a Szentlélekben az Egyház szolgálatára.

Amikor rátok – karizmatikusokra – gondolok, akkor az **Egyház képe** rajzolódik sajátosan elém: egy nagy zenekart látok, sokféle hangszerrel, mindegyiknek más a hangja, de mindegyikre szükség van ahhoz, hogy a zene harmonikus legyen. Szent Pál beszél erről az első Korinthusi levél 12-ben. A „zenekarban”, azaz a Megújulásban, senki sem gondolhatja magát fontosabbnak a másiknál. Senki sem mondhatja: Én vagyok a fej! Mivel az Egyházban csak egy a Fő, csak egy az Úr: az **Úr Jézus**. Tehát ki a Megújulás feje? – az Úr Jézus! S ezt azzal az erővel állíthatjuk, melyet a Szentlélek ad nekünk, hiszen a Szentlélek nélkül senki sem mondhatja: Jézus az Úr!

Talán tudjátok, hiszen a hírek gyorsan terjednek, hogy a karizmatikus Megújulás első éveiben nem igazán szerettem a karizmatikusokat. Azt mondtam: olyanok, mintha szamba-iskola lennének! Nem imádkoztam úgy, mint ők, és nem vettem tudomást mi minden új történik az Egyházban. Aztán megismertem őket, és végül megértettem, mennyi jó hatással van a Karizmatikus Megújulás az Egyházra. S hát ez a történet, amely a „szamba iskolával" kezdődött, sajátos módon folytatódott, néhány hónappal a konklávéban való részvételem előtt, az Argentin Püspöki Konferencia az Argentin Karizmatikus Megújulás **lelki segítőjévé** nevezett ki.

A Karizmatikus megújulás nagy erő az Evangélium hirdetésére, a Szentlélek örömében. Vettétek a Szentlelket, s Ő képessé tett benneteket arra, hogy felfedezzétek, mennyire szereti Isten minden gyermekét, és megkaptátok az Ige szeretetét.

Annak idején azt mondták, hogy a karizmatikusok mindig magukkal hurcolják a **Bibliát**, az Újszövetséget! Hát most is nálatok van? Igen?! Nem vagyok olyan biztos benne. Amennyiben nem, **térjetek vissza az első szeretethez, s legyen mindig nálatok az Isten Igéje!** S mindig olvassátok, mindig járjatok Isten Igéjével!

Isten népe, akik a Karizmatikus Megújuláshoz tartoztok, vigyázzatok, hogy ne veszítsétek el azt a szabadságot, amit a Szentlélek adott nektek. A Megújulás veszélye – ahogyan arra kedves barátom, Cantalamessa atya sokszor felhívja a figyelmet –, hogy idővel túl szervezetté válik.

Igen, szükség van bizonyos szervezettségre, de ne veszítsétek el azt a kegyelmet, hogy engeditek, hogy Isten Istennek bizonyítsa magát!

"Ugyanis nincs nagyobb szabadság, mint ha valaki engedi, hogy a Szentlélek vezesse, ha lemond arról, hogy mindent kiszámítson, kontrolláljon, és megengedi a Léleknek, hogy megvilágítson, vezessen, és oda vigyen, ahová akarja. Hiszen a Szentlélek tudja, mire van szükség minden korban, minden pillanatban. S ez misztikus termékenységet jelent." (Apostoli Exhortation Evangelii Gaudium, 280)

A másik veszély, hogy **Isten kegyelmét kontrollálni akarjuk**. Gyakran egyes közösségek vezetői – én jobban szeretem, ha szolgálókat mondunk – talán nem is szándékosan, a kegyelem adminisztrátoraivá válnak, döntenek arról, kiért szabad Lélek-keresztségért imádkozni s kiért nem. Ha ez előfordult köztetek, nagyon kérlek, többé ne forduljon elő! Hiszen a Lélek kiárasztói vagytok és nem az őrei!

A **Malines-i dokumentumban** jó vezérelveket kaptatok ahhoz, hogy ne tévesszétek el az utat. Ennek első része: a teológiai és pasztorális útmutatás. A második részt maga Suenens bíboros és Herder Camara, a II. Vatikáni Zsinat nagy alakjai írták: a karizmatikus Megújulás és az Ökumenizmus.

S ez a ti dolgotok: evangelizációs és spirituális ökumenizmus, a szegények, a rászorulók, a peremre szorultak iránti figyelem, s mindennek alapja pedig az **adoráció**! A megújulás alapja Isten imádása!

Azt kérték tőlem, mondjam meg, mit vár a pápa a Megújulástól.

Az első a **megtérés Jézus szeretetéhez**, mert ez átalakítja a keresztények életét és Isten szeretetének tanúságtevőjévé teszi őket. Az Egyháznak szüksége van arra, hogy a keresztények élete tanúságtétel legyen, és a Szentlélek segít minket, hogy koherens módon élve az Evangéliumot, eljussunk az életszentségre.

Azt várom mindannyiotoktól, hogy az Egyházban **mindenkivel osszátok meg a Szentlélekben való keresztség kegyelmét** (ezt a kifejezést használja az Apostolok Cselekedetei).

Azt várom tőletek, hogy **evangelizáljatok Isten Igéjével**, és **hirdessétek, hogy Jézus él** és **minden embert szeret**!

Azt várom tőletek, hogy **tegyetek tanúságot a lelki (spirituális) ökumenizmusról**, mely megvalósulhat köztetek és más egyházak, keresztény közösségek között, akik hisznek Jézusban, mint Úrban és Megváltóban.

Igen fontos ahhoz, hogy Jézus nevében evangelizálhassatok, hogy **megmaradjunk a szeretet egységében**, melyre Jézus hív minket minden emberért, hogy megmaradjunk a Szentlélekért való imában, hogy Ő

adja meg ezt az egységet. Ne felejtsétek el, hogy a Karizmatikus Megújulás természete szerint ökumenikus. A Karizmatikus Megújulás örvend azon, amit a Lélek más egyházakban művel (1Malines 5,3).

Legyetek közel a szegényekhez, az ínségben levőkhöz, hogy érinthessétek bennük Jézus testét! Kérlek!

Keressétek a megújulás egységét, mert az egység a Szentlélektől való, a Szentháromság egységéből születik. Honnan való a szakadás? A Sátántól. Meneküljetek a közösség belső harcaitól! Ne forduljon elő közöttünk!

Köszönöm az ICCRS-nek és a Catholic Fraternitynak, a laikusok Pápai Tanácsa pápai jogú szervezeteinek a Megújulás világméretű szolgálatát. Kérem, hogy vállalják, hogy segítenek előkészíteni **a papok és püspökök világtalálkozóját**, amire jövő júniusban kerül sor. Tudom, hogy már döntöttetek arról, hogy közös irodátok lesz, hogy ezzel is jelezzétek az egységet és gazdaságosabban tudjátok használni az anyagiakat. Nagyon örülök ennek. S azt is köszönöm, hogy már most kezditek szervezni a 2017-es nagy jubileumotokat!

Testvérek, jegyezzétek meg, **imádjátok Istent, ez az alap! Istent imádni, törekedni az életszentség újdonságára a Szentlélekben! Legyetek a Lélek ajándékainak kiárasztói, szétosztói!** Kerüljétek el a túlszervezés veszélyét. Menjetek ki az utcákra **hirdetni az Evangéliumot**! Jegyezzétek meg, hogy az Egyház Pünkösd reggelén akkor született meg, amikor kilépett a zárt ajtók mögül. Legyetek közel a szegényekhez, érintsétek testükben Jézus sebeit.

Vezessen benneteket a Szentlélek szabadsága! Nagyon kérlek, ne zárjátok kalitkába a Szentlelket! Szabadsággal éljetek! Keressétek a megújulás egységét, mert az egység forrása a Szentháromság!

S mindannyotokat, a világ minden karizmatikusát várom, hogy 2017 Pünkösdjén ünnepeljen együtt a pápával a Szent Péter téren! Köszönöm.

Ferenc pápa
(Fordította: *Szrilich Ágnes*)

Kép forrása: www.facebook.com/VaticanRadioEnglish

Ferenc pápa a találkozó végén a katolikus közösség tagjaival együtt imádkozott.

Imádságában a Lélek „szent mámoráról" szólt, mely a szeretet nyelvein való beszédre indít, szemben a hatalom önzésével, majd egységre szólított fel: „Keressétek az egységet, mely a Szentháromságtól jön."

Ezt követően a Szentatya letérdelt a tömeg előtt, és azt kérte, imádkozzanak érte. Ugyanezt tette tavalyi pápává választása estéjén a Szent Péter-bazilika lodzsáján.

A találkozón résztvettek: Kard. Angelo Comastri (Vatikánváros pápai helynöke), Kard. Agostino Vallini (a római egyházmegye helynöke), Kard. Stanislaw Rylko (a világiak pápai tanácsának elnöke), P. Raniero Cantalamessa (a pápai udvar szónoka), P. Kevin Scallon und Sr. Briege McKenna (a gyógyító szolgálat nemzetközi képviselői), Ralph Martin (igehirdető), Patty Gallagher Mansfield (hívek könyörgésének kordinátora, a karizm megujulás alapitó tagja Amerikában), Michelle Moran (ICCRS elnöknője), Gilberto Gomes Barbosa (CFCCCF elnöke) és Salvatore Martinez (RnS elnöke). ■

A Mennyország visszfénye a földön

„Drága gyermekek!

Ahogyan a természet az év legszebb színeit adja, úgy hívlak én is benneteket, hogy életetekkel tegyetek tanúságot és segítsetek másokat közeledni Szeplőtelen Szívemhez, hogy a Magasságbeli iránti szeretet lángja fakadjon szívükben. Veletek vagyok, és szüntelenül imádkozom értetek, hogy életetek a mennyország visszfénye legyen itt a földön. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra!" (2011.)

Láthatjuk, a Szűzanya édesanyai szavaival arra hív, hogy intenzívebben és erőteljesebben éljük meg a jelen időt. A múlt havi üzenetben új életre, megtérésre hívott és arra, hogy mondjuk ki igenünket Istennek. Ő, mint Édesanyánk folytatja velünk megkezdett útját és ebben az üzenetében arra hív, figyeljünk a természetre, mely új életre ébred, így mi is a legjobbat adjuk önmagunkból. A természet és minden teremtmény segítségünkre szeretne lenni a Teremtő Isten felé vezető úton. A Szűzanya több üzenetében említi a természetet, hogy általa az Istenre való nyitottságra buzdítson bennünket.

„Drága gyermekek... Látjátok, hogyan nyiladozik a természet, életet ad és gyümölcsöt, ezért így hívlak én is benneteket az Istennel való életre és a neki való teljes önátadásra... Menjetek ki a természetbe és nézzétek, hogyan ébred a természet és segítségetekre lesz abban, hogy megnyissátok szíveteket a Teremtő Isten szeretete felé... Drága gyermekek! Ma arra hívlak benneteket, hogy menjetek a természetbe, mert ott találkozni fogtok a Teremtő Istennel... Ma is arra hívlak bennetek, hogy a természet színeiben dicsőítsétek a Teremtő Istent. Ő szól hozzátok a legkisebb virág által is, szépségéről és szeretetének mélységéről, mellyel megteremtett benneteket... Fedezzétek fel a természetben a békét és a Teremtő Istenre fogtok rátalálni, akinek hálát adhattok minden teremtményért és így szívetekben örömre találtok... Örüljetek velem ebben a kora nyári időben, amikor ébred a természet és szívetek a változásra vágyik... Ma is arra hívlak benneteket, hogy szívetekben adjatok hálát Istennek minden kegyelemért, melyet a természet jelei és színei által ad nektek."

Szűz Mária új szemléletmódra szeretné megnyitni szemünket, mely a teremtményekben képes meglátni Isten mindenható kezét és szeretetét. Minden teremtmény Istenről beszél. Minden virág, minden gyümölcs, a természet szépsége és színei, a nap és az eső, a hó és a jég, a világosság és a sötétség, a természet minden törvénye és minden emberi lény nem más, mint Isten hozzánk szóló szava.

Assisi Szent Ferenc különösen is tanítónk lehet a teremtményekkel való kapcsolatunkban. Szent Ferenc a teremtett világban felfedezi az értéket, melyet tisztelni kell. A teremtményekben Isten szépségét és fönségét látja megnyilvánulni. Bármit észlel a teremtményekben, a Teremtőre emlékeztetik. Elragadtatva ujjong Isten kezének művei előtt. Minden teremtményt testvérnek és nővérnek nevez, arra gondolva, hogy mindannyian Istentől származunk. Ez különös módon nyilvánul meg a Naphimnuszban, mely tekintetünket az anyagi teremtmények rendjére és szépségére irányítja úgy, hogy mindaz, ami az életben abszurdnak és kínosnak tűnik – a szenvedés és a halál is – átlényegül. Szent Ferenc akkor énekli el a Naphimnuszt, amikor már súlyos beteg és vak. Átéli a lélek sötét éjszakáját, a szenvedéstől és a könnyektől megtisztulva új, átlényegült látásmóddal szemléli a világot és Urát, akit életével dicsér és magasztal. Átlényegült tekintetével felfedezi a világot, mely tele van csodával, tisztelettel és figyelemmel. Minden teremtmény az emberekkel együtt ugyanabban az atyai házban él és Ferenc bennük felismeri a Teremtő Atyát, aki szeretetből mindent jónak teremtett. Felfedezni a Teremtő Istent és hinni a létezésében csak az első lépést jelenti lelki utunkon. A következő lépés a Teremtő Isten dicsérete. Mindaz, amit Isten teremtett, csak azért létezik, mert Isten így akarta az Ő örök bölcsességében és szeretetében. A Teremtő Istenben való hit ösztönözni szeretne bennünket a hálára és a dicsőítésre. Az emberi szívben, mely hisz, dicsőíti és magasztalja Istent, béke és szeretet lakozik. Mária Szeplőtelen

Szíve tud megtanítani bennünket arra, hogyan juthatunk el a békéhez és a szeretethez. Ezért ebben az üzenetében kifejezi azon vágyát, hogy a természet szépsége és színei legyenek lépcsőfokok, melyek elvezetnek bennünket Szeplőtelen Szívéhez, melyben szüntelenül ég a Magasságbeli iránti szeretet lángja.

Mennyei Édesanyánk Szeplőtelen és Legtisztább Szíve, mely telve van Istennel, szeretne elvezetni bennünket Istenhez, hogy mi magunk is megtapasztaljuk Isten szeretetének nagyságát és szépségét. Mária Szívéből jött a világ Üdvözítője és az Ő Szeplőtelen Szívében maradt és marad mindörökre. Szűz Mária azt szeretné, hogy életünk tanúságtétel és a mennyország visszfénye, Isten jelenlétének és az Isteni életnek kifejeződése legyen.

Eudes Szent János mondja: „A Legszentebb Szűz Szíve igazi földi mennyország volt, melyben nem voltak háborúk, sem nyugtalanság, sem rendetlenség, csak béke, nyugalom és csodálatos rend. E magasztos Királynő Szíve Isten szépségétől áthatott." Ajánljuk mi is életünket, családunkat és szívünket Mária Szeplőtelen Szívének és kérjük, hogy járjon közben értünk, hogy **életünk a földön egyre inkább a mennyország visszfényévé válhasson.**

Eudes Szent János imája: Ó, szívem Királynője, felajánlom és Neked szentelem szegény szívemet és buzgón kérlek, hogy a Te jóságos Szívedért, az Istentől kapott hatalmad által semmisíts meg bennem mindent, ami elszomorítja Fiadat! Szilárdítsd meg szívemben Jézus és a Te Szíved országát! E két csodálatos szív szüntelenül és örökké uralkodjanak bennem! Ó, magasztos és csodálatos Szűzanya, felajánlom és Neked szentelem testemet, lelkemet, egész lényemet, minden testi és lelki képességemet, életemet és örökkévalóságomat. Ezzel szeretném Neked mindörökre kifejezni irántad való tiszteletemet. Úrnőm, hatalmaddal, melyet Isten adott neked, végy birtokodba és teljesen egyesíts magadban, hogy egészen Jézusé lehessek! Ámen.

fra Ljubo Kurtović
(Fordította: Sarnyai Andrea)

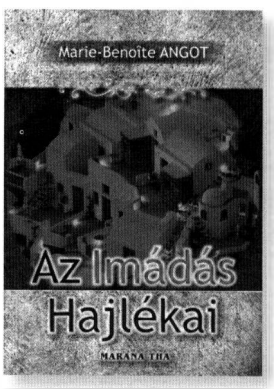
TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Isten a mi teremtő Atyánk 3
Csernáth Zoltán: Az Istenbe vetett bizalom (II/1.) ..4
A teremtő 7
Emmanuel nővér levele 8
Jean Van Den Eynde SJ: Adoráció – szenvedés és kereszt (II/2.) 10
Szent II. János Pál: A Szentháromság dicsőítése a keresztény szemlélődés célja 13
Ferenc pápa beszéde (Róma, 2014. június 1.) 14
fra Ljubo Kurtović: A Mennyország visszfénye a földön 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

MEGJELENTETTÜK Marie-Benoite ANGOT: Az Imádás Hajlékai című könyvét (ára: 1.500.-Ft). Újra megjelentettük **John H. Hampsch: A te családfád gyógyítása – Kérdések és feleletek az élet problémáira** című könyvét (1.500.-Ft). Kapható az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Azt várom mindannyiótoktól, hogy az Egyházban mindenkivel osszátok meg a Szentlélekben való keresztség kegyelmét."

(Ferenc pápa)

Fotó: D.E. – Medjugorje

„Azt várom tőletek, hogy evangelizáljatok Isten Igéjével, és hirdessétek, hogy Jézus él, és minden embert szeret." (Ferenc pápa)

Fotók: http://www.rns-italia.it

Ára: 200.-Ft